

Varázslatos SZERELEM

JAMIE MCGUIRE

Dream
válogatás

*L*égy óvatos azzal, mit is kívánsz! Lehet, hogy minden valóra válik...

Most, hogy Erin megtudta az igazságot a lányokról, akik kiközösítették, és a fiúról, akit szeret, úgy érzi, az érettségi előtti idő egyre gyorsabban fog. Amíg egykor még a nyári szünet előtti napokat számolták vissza, most már ténylegesen az utolsó napjaikat töltik Blackwellben. Szülei, Sam és Julianne attól félnek, hogy most, hogy végre megtalálták Erint, mégis el kell engedniük őt, a feszültség pedig csak egyre nő azóta, hogy Erin rájött, ki is ő valójában.

Weston egyre rosszabbul érzi magát, ahogyan telnek a nyári napok, hiszen a lány, akit gyerekkora óta szeret, más főiskolára megy, mint ő. A legnagyobb félelme, hogy ez azt jelenti, elválnak útjaik. Miközben próbálja a legjobbat kihozni a maradék időből, és elérni, hogy minél több maradandó emlékük legyen, folyamatosan kétségek között őrlődik. Rájön, hogy a remény olyan, mint a folyós homok: minél jobban szenved ő, annál gyorsabban süllyed Erin.

JAMIE MCGUIRE a családjával az oklahomai farmról a coloradói Steamboat Springsbe költözött, de a lovakat és a kutyákat is vitték magukkal.

Jamie McGuire olyan sikerkönyvek szerzője, mint például a Gyönyörű sorcsapás, a Veszedelmes sorcsapás, A Sötétség és Fény angyalai-trilógia vagy a Beautiful-sorozat.

A könyv a Véletlen-trilógia harmadik kötete.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.jamiemcguire.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„McGuire újra olyan szereplőket keltett életre, akikbe egyből beleszerettem, és hetekkel a könyv elolvasása után is ők jártak a fejemben.”

Amazon

„Vannak a jó könyvek, a remek könyvek és olyanok, amelyek úgy elragadnak, hogy örökre benned fognak élni – ez utóbbiakhoz tartozik a Véletlen-sorozat. Örök helyet kapott a szívemben.”

Goodreads

„Imádtam, imádtam és imádtam! Voltam boldog, szomorú és mérges, miközben beleéltem magam Erin helyzetébe. Soha nem gondoltam volna, hogy egy könyv képes ilyen mély benyomást tenni rám.”

Fantastic Fiction

„Weston csodálatos, figyelmes karakter. Imádtam őt. Erin pedig okos és erős. Magával ragadott. Csodás olvasmány volt a történetük. Remélem, találkozunk még velük Jamie valamelyik új könyvében.”

Lovely Books

„Ez a sorozat az érzelmek hullámvasútja. A varázslatos szerelem pedig méltó finálé. Erinnek eddig is sok mindenben kellett keresztülmennie, ez most azonban a szív próbája.”

Smashwords

Dream
válogatás

Varázslatos
SZERELEM

JAMIE McGUIRE

— részlet —

Első fejezet

TAKARODJ HAZA, OLTSD EL A VILLANYT, ÉS NYÍRD KI MAGAD!

Kinyitottam a szemem, s tekintetem körbetapogatta a sötét kórterem tárgyait. A hófehér, kopár falak láttán minden félelmem és aggodalmam visszatért. Pánik kerülgetett. Az infúziós monitor pasztellzöld számainak kísérteties fényében sorra vettem magamban az elmúlt nap eseményeit.

Igen, mentősök emelték hordágyra Westont a baseballpályán – ez volt életem legrémisztőbb pillanata. Fejemben ott sorjázta a rémségesnél rémségesebb részletek: a Weston elernyedő kezéből a földre hulló inhalátor, a kórházba repesztő mentőautó szirénája meg a többi.

Behunytam a szemem, azt kívánva, bár tűnne a pokolba a sok vérfagyasztó emlék. Weston egyenletes légzése és az állapotát mérő monitorok szaggatott csipogása ellenben arról tudósítottak, hogy él, és egyre jobban van.

Testem az övéhez simult a közös takaró alatt. Ennek a közelségnek minden egyes centijét külön érzékeltem. Meleg volt a teste a vastag vászontakaró alatt, amit a nővértől kaptunk. Csak hevertem ott, annak a srácnak a karjában, aki szeretett. Csípőm máris sajogni kezdett a hosszadalmas mozdulatlanságtól.

Lassan virradni kezdett, s a redőnyökön átderengett a sötétet elűző nappali világosság. Weston mocorogni kezdett. Magamban azt kívántam, bár tartana tovább az éjszaka.

Veronica Gates egy magazint olvasott a kórterem túloldalán, egy terebélyes, mályvalila fotelben, a mobilja fényénél. Szögletes, fekete keretes olvasószemüveg volt rajta.

Felemeltem a fejem, mire rám nézett.

– Jó reggelt – suttogta alig hallhatóan.

Nem akartam felébreszteni Westont, ezért nem szóltam, csak elmosolyodtam. Mikor fejemet vigyázva visszaeresztettem Weston mellkasára, két karja megfeszült, és mélyet sóhajtott.

Veronica hangtalanul felnevetett, aztán átült egy közelebbi székre.

– Régen a játék mackóját szorongatta úgy, mint téged. Ha ki akartam ügyeskedni a markából, miután elaludt, csak még jobban belekapaszkodott.

Keresztbe tett lábbal, összekulcsolt kézzel ült ott, és mérhetetlen szeretettel nézett a fiára.

– Egyszer, amikor hazajött első általánosban, azzal állt elénk, hogy „megnősülök” – utánozta a hétéves Weston hangját. Újra felnevetett, az emléken merengve. – Peter megkérdezte, „mikor”. „Később”, felelte. „És kit veszel el?”, tudakoltam én. „Erint”, mondta. – Elhallgatott, és leste, hogyan fogadom a közlését. – Akkor azt hittem, Aldert érti ez alatt. Mikor azonban megesketett, hogy soha nem mondom el ezt neked, rájöttem, hogy tévedtem.

A lélegzetem is elállt, úgy meglepődtem.

– Mindez nagyon régen volt. Nem hinném, hogy ma megróna, amiért most továbbadtam. – Veronica lepillantott Westonra, aztán rám. – Örülök, hogy rád gondolt, Erin! Úgy tudom, most hallasz először ilyet a számból.

– Szerencsés vagyok, hogy nem adja fel egyhamar – suttoztam.

Weston újra mocomogni kezdett, és Veronica közelebb hajolt a fiához.

– Erin? – nyögött fel ő.

Veronica felvonta a szemöldökét, és sokat tudó pillantást küldött felém.

– Itt vagyok – mondtam.

Továbbra is csukott szemmel Weston ráhajolt a hajamra, és csókot lehelt rá. A kórteremben már sokkal világosabb volt, mint tíz perce; több mindent lehetett látni.

– Helyes. Ne is menj el! – sóhajtott a Weston.

– Nem megyek – feleltem.

– Ez esetben ideje megreggeliznetek – állt fel Veronica.

– Jó reggelt! – köszönt ránk egy nővér, jóval hangosabban, mint a hangját tapintatosan visszafogó Veronica. – Amelia vagyok. Hogy érzi magát? – Élénkrózsaszín kórházi ruhája illet a vidám hangnemhez.

Veronica közben a kórterem sarkában felvette egy székről a retiküljét és a kulcsait.

Amelia csillogó, hosszú hajfonatait kontyba fogta össze a feje tetején, ami legalább tíz centivel megnövelte alacsony, dundi termetét.

– Hú, engem jól kiütöttek! – sóhajtott Weston, és álmos szemmel hunyorgott rá.

– A gyógyszerek hatása – mondta a nővér. – Most szépen megmérem a vérnyomását, aztán megvárjuk dr. Shuart vizitjét. Lefogadom, hogy még ma elengedi magát! – kacsintott Westonra, nekem pedig intett, hogy menjek el az útból.

Engedelmesen kikászálódtam az ágyból.

– Ne menj el! – szaladt ráncba Weston homloka.

– Azt mondta, marad, fiam! Te jó ég! – csóválta a fejét Veronica, láthatóan mulatva a fia ragaszkodásán.

Ő azonban bizalmatlanul méregetett. Bármilyen jól esett Veronica iménti sztorija, mostanra nyomtalanul elenyészett a hatása.

– Ennek a kislánynak udvarol? – fordult Westonhoz a nővér tréfálkozva.

Ő nem vette le rólam a szemét, és várta, hogy feleljek helyette.

– Az éjszakás nővérektől hallottam, a fél éjszakát azon a borzasztó kanapén töltötte a váróban, a másik felét pedig a maga ágyában. Aranyosak voltak együtt, azt mondták. Hát az én hátam nem nagyon bírná, a nem-jóját! De nem ám, kisuram! – csóválta a fejét Amelia a kibírhatatlan gondolatra.

Megmérte Weston vérnyomását. Weston hunyorgó szemmel nézte a karját egyre jobban szorító mandzsettát. Amelia láthatóan elégedett volt a mérés eredményével, amit fel is jegyzett menten a kórlapra. Ezek a számok semmit sem jelentettek nekem.

– Minden rendben? – kérdezte Veronica.

– Kutyabaja – bólintott Amelia.

Veronica megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Reggelizhetünk akkor?

– Természetesen. – A nővér hosszú, laminált étlapot nyomott Veronica kezébe. – Csöngessenek, miután eldöntötték, mit választanak: a ragacsos zabkását vagy a zsíros rántottát.

Weston képéről lerítt, hogy egyik eshetőséget sem tartja túl csábítónak. Amelia amilyen hirtelen jött, úgy is távozott. Veronica is vállára kanyarintotta a retikülje pántját.

– Megyek, veszek reggelit mindhármunknak. Elugrom a Braum'sba mártással leöntött pogácsáért.

Weston felélénkült ettől.

– Én is megyek – mondtam.

– Nem, maradj inkább! – kérte Weston.

Veronica a fiához lépett, arcon csókolta, aztán felkapta a kulcsait.

– Felhívom apádat, és tudatom vele, hogy felébredtél. Te maradsz még? – esett rám a pillantása.

Weston arcáról lerítt, ki akarja használni az alkalmat, hogy négyszemközt beszélhetünk. Veronicára néztem, és bólintottam.

– Szóljatok, ha dr. Shuart ideér – mondta.

– Okvetlenül szólunk – feleltem.

Kisért a folyosóra, ott körülnézett, aztán balra fordult a liftek felé. Hangja alig hallatszott ide, ahogy üdvözölte az osztályos nővéreket a recepcióspultnál. Percekkel később a lift csöngetett, jelezve, hogy elindult a földszintre.

A kórterem sarkában álltam – ide húzódtam, hogy utat adjak a nővérnek. Onnan néztem Westont, aki csuklóját a feje alá téve, kiismerhetetlen arckifejezéssel hanyatlott a párnáira.

– A mártással leöntött pogácsa tök finom – morogta. Gyomrom, mintegy vezényszóra megkordult erre, s mindkét kezemmel a hasamhoz kaptam.

– Egész éjjel itt voltál – kijelentés volt ez, nem kérdés.

Kurtán bólíntottam, és karomat keresztbe fonva vártam, mi olyan egetverően fontos, hogy nem akarta szóba hozni az édesanyja előtt.

Elmerülten tanulmányozta a lábujjait.

– Nem muszáj az igazat mondanod. Nem rónám fel neked.

– Hogyan? – kérdeztem.

– Jól hallottad – nézett rám mélységes szomorúsággal. – Még ha el is mész Stillwaterbe, és imádni fogod az OSU-t; ha soha nem térsz vissza ide, az elkövetkező néhány hét emléke semmit sem jelentene nekem, ha nem szerepelnél te is bennük. Nem akarok olyasmit megígértetni veled, amit nem tudsz megtartani, Erin... most azonban mégis le tudnék nyelni némi kegyes hazugságot. Hazudj nekem! Menjünk el a bálba, ünnepeljük meg ezerrel a bizonyítványosztást, és legyen ez életünk legszebb nyara! Pattanjunk fel a hullámvasútra, és tegyünk úgy, mintha soha nem szállnánk le róla.

– Élünk továbbra is a pillanatnak? – kérdeztem halvány félmosollyal, neki azonban megfeszült az álla.

– Nem, nem a pillanat öröme volt fontos eddig sem, hanem te, mindig csak te!

Az ágya mellé léptem, és lehajoltam hozzá. Olyan közel, hogy a szemébe nézve megpróbáljak kiolvasni belőle

valamit: ígéretet vagy annak jelét, hogy látja a jövőt. Megmarkolta a karom, és az ajkára vont.

Egyszer majd elenged – gondoltam –, ez azonban még messze van. Tizennyolc évesen, mikor az egész élet előttünk állt, arra kért, adjam át magam mindenestől gyermekkorom utolsó szakaszának, s merüljek el közös nyarunkba. Egész életemben csak sodródtam, ezért is ijedtem meg, mit vár el megint tőlem.

Mégis szerettem volna, ha nem lát a gondolataimba.

– Bébi? – suttogta, és a tekintetemet fürkészte. A monitorok pittyegése felerősödött kissé.

Talán naivitás vagy meggondolatlan légvárépítés lehetett azt remélni, hogy olyan párhuzamos univerzumban élünk, ahol tartósak maradnak a gimnazista szerelmek, mégis hinni akartam neki; bízni benne, ha csupán augusztusig is.

– Legyen, ahogy akarod – mondtam végül.

Mindössze halvány félmosollyal válaszolt, de azután tenyerét kócos hajamra helyezve magához húzott a tarkómnál fogva. Nyelve a számba csusszant, és együtt táncolt az enyémmel, lassú, édes ritmusra. Egyezségünk megpecsételésére az ágyra is lerántott maga mellé.

Orrát a nyakamba fúrta. Felkuncogtam, bárkit megbotránkoztatva, aki meghallhatta. Szorosan magához ölelt. Mostanra totál ellazult, amibe vélhetőleg a nyugtatók is besegítettek.

Kopogtattak. Mozdulatlaná dermedtünk. Megfordulva láttam, hogy dr. Shuart áll a küszöbön fehér orvosi köpenyben, alatta kockás inggel.

– Hogy van ma reggel Mr. Gates? – kérdezte, s besétált egy nővérrel az oldalán. – Ahogy látom, remekül.

Elvörösödtem, és újra a sarokban álló székre menekültem. Weston azonban nem jött zavarba, éppenséggel fennhéjázó vigyor terült szét az arcán.

– Ő Dacia – mutatta be az orvos a nővért, de alig fordult felé.

Dacia felém biccentett, rámosolygott Westonra, aztán tovább firkált a jegyzetfüzetébe.

– Ő az utolsó betegünk, doktor úr. Tíz perc múlva kezdődik a rendelése. Ne álljon le a földszinten csevegni! – intette a főnökét anyáskodva.

Dr. Shuart hátat fordított neki, úgy súgta oda nekünk.

– Micsoda hajcsár! Egy perc nyugtom nincs tőle!

– Valakinek gondolnia kell a doktor úr idejére – morogta a nővér, aki meghallotta a panaszt.

Hátradőltem a terebélyes fotelben, s a mobilomat előhúзва SMS-t küldtem Veronicának, miközben dr. Shuart Westonnal tárgyalt. Megbeszélték a gyógyszerelését, s a doki elmagyarázta, hogy még egy kezelésen át kell esnie, mielőtt teljesen rendbe jön a légzése.

Miután a doki és Dacia nekem is búcsút intettek, felpittyegett a mobilom.

– A mamád arra kéri a doktor urat, jöjjön vissza negyed óra múlva – mondtam Westonnak. – Az autós kiszolgálás a jelek szerint igencsak elhúzódott.

– Ezt írta anyám? – Weston alig hitt a fülének.

– Nem teljesen. Ha egész pontos akarok lenni, úgy fogalmazott: „Az átkozott autós kiszolgálás” – feleltem.

– Nem hinném, hogy Dacia repesne az örömtől – jegyezte meg Weston.

– Igazad lehet – mondtam, és hátsó zsebembe gyömszölve a mobilt megnéztem az órát.

– Melózol ma? – kérdezte.

– Fodrászhoz megyünk Julianne-nel. De le is mondhatom.

– Egyszer már lemondta. Menj csak el. Amúgy is tök nevetségesen nézek ki ezekkel a hülye csövekkel az orromon.

– Mindjárt befut édesanyád. Különben is farkaséhes vagyok!

– Attól félsz, hogy anyám kiad, amiért magamra hagytál? – kérdezte kaján vigyorral.

– Ez is egy szempont.

Újra felpittyegett a mobilom. Elővettem a zsebemből, elolvastam az SMS-t, aztán az ölembé fektettem a mobilt.

– Ki volt az? – kérdezte Weston.

– Julianne. A fodrászt kérdezi.

Veronica érkezett kifulladásra, két műanyag zacskóval. Felálltam, hogy a segítségére legyek, mire a mobil a padlóra hullott.

– Hoppál – kiáltotta Veronica.

Megfordítottam. Megkönnyebbülve láttam, hogy a kijelző változatlanul működik. Egy lépést tettem Veronica felé, ő azonban elhessegetett, ezért leültem Weston ágyára. Mindkettőnknek zárt fedelű műanyag tálat adott a kezünkbe, meg egy csomagot, benne evőeszközzel és szalvétával.

Miután felnyitotta a fedelet, és a villát is kiszabadította a csomagolásából, Weston falni kezdte az ételt. Én megpróbáltam a műanyag késsel kettévágni a pogácsát, sokat küszködtem. Kétszer olyan sokáig tartott, amíg eltüntettem a kaját, de nem bántam. A mártás krémes állagú volt, és alaposan megborsozták. Magamban hálát adtam az égnek a déli konyha ínycsiklandó falataiért a felső hatalmaknak és bárki másnak, aki kitalálta a zsír, liszt és tej csodálatos keverékét.

Veronica elvette az üres tálat, és az ajtó melletti kis szemétkosárba suvasztotta mindkettőt.

Magamhoz vettem a retikülömet és a telefont.

– Elmész? – kérdezte Veronica.

Weston válaszolt helyettem:

– Fodrászhoz megy Julianne-nel. Nem engedtem, hogy lemondja.

Felkuncogva az ajtó felé indultam, de ő az arcára mutatott. Odafutottam hozzá egy gyors puszira, ám Weston keményen lesmárolt. Közben a csuklómat is szelíden megragadta, így eltartott egy darabig, amíg szabadultam.

Másodszor égett a képem szégyenemben aznap reggel. Nem is mertem Veronicára pillantani kifelé mentemben.

Alig fordultam be a sarkon, hallottam, amint meg-rója a fiát:

– Nem kérdezted meg, ugye?

Megálltam, és hátamat a falnak vetve hallgatóztam. Néhány pillanatnyi csönd után megszólalt Weston, úgy-hogy hegyezhettem a fületem.

– Már megkérdeztem, anyu.

– Eszerint el van döntve?

– Igen, elmegyünk a bálba.

– És?

– Nem tudom. Ne faggass, anyu! Az agyamra megy!

– Kis hallgatás után még hozzátette: – Mellesleg hallot-tam, amit mondtál.

– A játék mackóról? Bocs, hogy kikotyogtam.

– Nemcsak ezt hallottam, hanem azt a másik dolgot is.

– Amikor kijelentetted, hogy őt akarod jövődőbe-lidnek?

Veronica dünnyögött még valamit, amit nem értet-tem.

Aztán újra Weston beszélt.

– Egyébként nem is baj. Legalább tudja.

– Eszerint tényleg Easterre gondoltál?

– Már nem úgy hívják, anyu. Különben pedig igen, rá gondoltam.

Hallottam, hogy az ágy megnyikordul.

– Remélem, tudod, mibe vágta a fejszédet, fiam!

– Elég legyen ebből! – szólt rá az anyjára Weston.

– Csak nem akarom, hogy akár te, akár ő megsérüljön – felelte Veronica őszintén.

– Egyelőre addig csináljuk, amíg el nem megy, anyu. Eddig tudom végiggondolni.

Veronica hallgatott, ezért megindultam a lift felé. Közben megpróbáltam nem elhasalni, mialatt egyre Weston szavai jártak a fejemben.

Második fejezet

DE JÓ ITT! – SÓHAJTOTTA WESTON, ÉS LECSAVARTA A FANTÁS üvegem kupakját.

Az üdítő sistergése és a lent elhaladó autók ismerős surrogása totál ellazított. Farmeranyagból készült foltvarrásos takarón ültem Weston piros Chevyjének platóján. A kocsi recés oldala a lapockámnak nyomódott – valamiért ez is megnyugtató érzés volt a jéghideg üdítő hörpölgetése mellett. Sokkal jobb volt itt, mint a baseballpálya parkolójában bájologni bárkivel.

– Jó alaposan megnyírtak – simítottam meg gesztenyebarna tincseim hullámos végét. – A fodrásznő vagy húsz centit levágott a hajamból, de még így is a vállamra omlott.

– Jobban csillog és teltebb, mint eddig, ráadásul sötétebbnek is látszik.

– Ami tök jó – hagytam rá.

Nekidőltem a recés oldalfalnak, mintha ezzel is jobban agyamba kívánnám vésni ezt a boldog pillana-

tot. Tudtam, bármi jó várjon is rám ezután, a viadukton töltött esték legszebb emlékeim közé tartoznak majd.

A viadukt két oldalán, az újonnan sarjadt búzatábla fölött szentjánosbogarak szállkostak zümmögve. A búza hosszan elnyúló, üdezőld fűnek tetszett az alkonyatban. Totál sok szúnyog gyűlt körénk, mi azonban elhessegettük őket. A meleg, tavaszi este még mindig kellemesebb volt a szabadban, mint szúnyog nélkül a teherautó szűk fülkéje.

– Látom, rajtad van a nyaklánc!

– Elvittem a fodrász után a Gose ékszerüzletbe. Te akkor még vártad, hogy hazaengedjenek.

– Egy örökkévalóságig tartott – morogta.

– De legalább jobban vagy. Mert jobban vagy, ugye?

– Egészséges vagyok, mint a makk – csillant fel a szeme. Előrehajolt, két tenyerével megtámaszkodott a takarón, s orrával gyöngéden félrefordította a fejem, miközben nyelve a nyakamon járt.

– Sós az íze – suttozta.

– De azért nem versenyezhet a fagyival – mosolyodtam el.

– Szerintem éppenséggel finomabb. – Ajka most a fületem vette kezelésbe, innen azonban túl hamar tért rá az arcomra, végül a számra.

Soha még ilyen jól nem jött nekünk ez a teherautó! Sebtében gombolkoztunk ki, rángattuk le a cipzárokat

és a gönceinket. Abban a pillanatban azonban, mikor Weston légzése kapkodóbbá vált, ledermedtem.

– Mi történt? – kérdezte, fölöttem imbolyogva.

– Már megint sípol a lélegzeted!

– Nálam az inhalátor. Jól vagyok, esküszöm! – kuncogott fel.

– Nem igazán nyugtattál meg.

Weston izmai elernyedtek, s homlokával hozzáért az arcomhoz.

– Mi lenne, ha lassítanánk? Vagy totál le akarsz állni?

– Nem kéne minimum negyvennyolc órát várnunk? Hiszen a halál torkából jöttél vissza!

Fejét meztelen vállam mellé ejtette, homloka a plató aljának koppant.

– És ha megesküszöm, hogy tök jól vagyok?

– Honnan tudod? A meccsen tudtad, hogy roham közeleg?

Nem emelte fel a fejét.

– Nem vettem róla tudomást.

– És most is ehhez folyamodsz?

– Nem. Nem is tudom. Nem.

– Várnunk kéne.

Lassan, mélyet sóhajtott, aztán még egyszer, csak még lassabban.

– Ahogy akarod, bébi – bólintott. – Te vagy a góré.

Felült, és kényszeredett vigyorral kezembe nyomta a melltartómat.

– Ne haragudj!

– Dehogy haragszom, Erin – nevetett fel. – Esküszöm az élő istenre! Csak épp semmi bajom, és már olyan régóta vágytam erre. Hetek óta. Hosszú, hosszú hetek óta – morogta, inkább önmagának, mint nekem. Kezembe adta a pólómat, és belebújt a sajátjába.

Homlokomat ráncolva néztem, hogyan tünteti el tökéletes, izmos felsőtestét.

– Mi az? – állt meg mozdulat közben, az arckifejezésem látva.

– Mi lenne, ha eztán nem húznál pólót? Mondjuk, ha mindet elégetném? Majd kibulizom valahogy.

– Nem csípem, ha tárgyként nézel rám – szegte fel az állát. – Élő ember vagyok!

– Az én pasim!

– Na, látod! – mondta, és a karjába vett. – Most pedig mi legyen? – kérdezte pár centire az arcomtól.

A legszívesebben könyörögtem volna, hogy fejezzük be, amit elkezdtünk, de láttam rajta, hogy fáradt és pihe-nésre van szüksége.

– Tulajdonképpen kimerültem kissé – hazudtam. – És tanulnom is kell az évváró dogákra. Le vagyok maradva.

– Most mit akarsz: aludni vagy tanulni? – vont a szemöldökét.

– Mindkettőt – feleltem, és gombolni kezdtem a sortomat.

– Ugye, nem akarsz agyonpátyolgatni? – kérdezte.
– Mert az szégyenletes és icipicit sértő is lenne. Korábban is voltak asztmás rohamaim, amikor nem voltál ott, hogy dajkálj. Valahogy mégis megúsztam őket élve.

– Vigyél haza, hogy otthon jégre tehesd a sértett hiúságodat – vigyorogtam rá kajánul.

Ettől annyira megrökönyödött, hogy eltátotta a száját.

– Nem pátyolgatlak. Szeretlek. Nagy különbség.

– Ezt nem vitatom – vonta össze a szemöldökét.

– Ne is. Gyerünk akkor!

Leugrottam a teherautó platójáról a betonra. Weston követte a példámat.

Miközben hazavitt, végig fogta a kezem. Letekerte az ablakokat, és halálra neveltük magunkat, mert a szél összekócolta a hajamat. Weston megnyomott egy gombot az autórádió, mire a CD játszani kezdte a Chance Anderson Band számait. Weston a kormánykeréken verte a ritmust, és hangosan énekelt hozzá.

Alig tíz perc múlva rágurultunk Aldermanék kocsi-felhajtójára, és Weston búcsúcsókot lehelt az arcomra. A házba beballagva Julianne fogadott. Elmosolyodtam, annyira csodálkozó képet vágott.

– Korán jöttél – mondta, kendőzetlen meglepetéssel.

– Weston fáradt volt – feleltem, és letelepedtem mellé a kanapéra.

A rugózat feldobott egy kicsit, ahogy ráültem. Julianne karját a nyakam köré fonta.

– Azt akarod beadni, Weston ötlete volt, hogy előbb hazagyertek?

– Nem.

– Én sem így gondoltam.

Ezen jól neveltünk. Julianne kézbe vette a távkapcsolót. – A te Samedet behívták a kórházba. Mit nézünk meg?

Felpittyegett a mobilom. Veronica küldött egy SMS-t:

Köszönöm.

Ugyanúgy tudta, mint Julianne, hogy Weston korai érkezése az én művem volt.

Elvigyorodtam, és küldtem neki egy sárga, kacsintó pofit. Weston megtanított rá, hogyan kell lehívni a telefonomon a smiley-kat.

– Ezt nevezik a szeretet szigorának – ugratott Julianne.

– Nem örült neki.

– És tényleg szereted is?

Kérdése váratlanul ért. Visszahőköltem. Úgy éreztem, mintha minden levegőt kiszippantottak volna a szobából.

– Hogy szeretem-e? – kérdeztem vissza.

– Ne haragudj! – morogta büntudatosan. – Elfelejtettem, hogy... még nem tartunk itt. Egyszer... remélem, eljutunk idáig.

– Én csak... nem rólad... vagy nem rólad és rólam van szó. Különben is, jól elvagyunk. Nincs itt semmi gond.

Kezdttem belegabalyodni saját mondataimba.

Julianne némán bámult rám, aztán mindkettőnkből kirobbant a nevetés. Olyan sokáig és olyan hangosan kacagtam, hogy könnyek gyűltek a szemembe. Julianne is a szemét törölgette.

– Hú! – lihegte. – De rég nevettem ilyen jól! És mennyire hiányzott! – bólogatott.

– Nekem is!

– Ööö... beszéltem ma dr. Briggsszel. Úgy véli, ősszel munkába állhatok asszisztensnőként.

– Tényleg? Ez szuper!

– Azt mondd?

– Azt ám! Láttalak tegnap, hogyan vetetted be magad. Jó vagy te ebben! Érted a dolgod!

– Már egészen elfelejtettem, mennyire szerettem a munkámat.

– Akkor mindenképpen újra kell kezdened.

– Még nem szóltam róla Samnek.

– Én sem fogok.

– Csak meg akartam várni, amíg előbb megbeszélem veled a dolgot. Úgy számítom, várok egy hetet, amíg berendezkedtél Stillwaterben, és utána kezdek... hátha addig bármire szükséged lesz még.

– Javaslom, hogy ne várj egy hetet. Halálra unnád magad azalatt. Így mind a ketten egyszerre lépnénk az új életünkbe.

Felsóhajtott, aztán fejét csóválva lenézett az ölébe.

– Te egy... bámulatos fiatal nő vagy, Erin! Akkor sem lehetnék büszkébb rád, ha semmi közöm nem lenne hozzád.

– Nagyon is sok közöd van. Idáig nem nyilvánulhatt meg lényemnek ez az oldala.

– Nem, mindig is benned volt! – ingatta újra a fejét. – És az egyetemi éveidre is magaddal vitted volna. Nehéz ezt hangosan kimondanom amiatt, amit ez maga után von, de hazudnék, ha azt mondanám, nem örülök, hogy módom volt közelebb kerülni hozzád. Nem örülök ellenben Alder elvesztésének. Hiányzik. Ő... rengeteg kamasz tele van haraggal – komorodott el –, és zűrösek gimnazista éveik alatt, később azonban, ahogy érettebbek lesznek, lehiggadnak, s már helyén lesz a fejük és a szívük. Alder nem kapta meg azt az esélyt az élettől, hogy egyszer még bocsánatot kérhesen tőled. Nehéz volt nekem mindezt feldolgoznom, mindenesetre kész szerencse, hogy nem örvendezel a halálának.

– Jól beszélsz.

Julianne átölelt, és alaposan megszorongatott.

– Szeretlek!

– Én is szeretlek.

Megnyomott egy gombot a távkapcsolón, mire a képernyőn megjelent a műsorkínálat:

– *Vörös téri gyilkosság, második rész; Három kutya vándorútja; Vérszomjas, pokolbéli kísértetek* – olvasta hango-

san. – Mi a fene? Több mint háromszáz csatornánk van, mégis vagy ezeket kell néznünk, vagy a soult és a latin dzsesszt élvezhetjük.

Jót kuncogtam ezen. Totál ki volt akadva a szombat esti tévéműsorokon.

– Mit szólnál a SNL-hez?¹ – kérdeztem.

– Rendben – bólintott. – Mellesleg visszajött a ruhád. Ma hoztam el Wandától. Ő készíti a méretre igazításokat a Frocks and Fashion számára.

– Á, kösz szépen.

– Fel kéne próbálnod lefekvés előtt. A biztonság kedvéért.

– Okééé.

– Még mindig menni akarsz?

– Igen.

– Tartasz tőle?

– Igen.

– Megbízol Westonban? Úgy értem, elhiszed neki, hogy nem akarja már véghez vinni Alder tervét? Hogy nem akar megszégyeníteni?

– Igen. Különben sem tudok leakasztani a szögről más partnert.

– Merjenek csak bántani... meglátják... mit kapnak! – morogta Julianne, és a tévé képernyőjére meredt.

¹ Saturday Night Live – tévéműsor-sorozat.

Nem tudtam, miféle bosszút forralna ellenük, de elég vészjóslóan mondta.

Miközben poén poént követett a kandalló fölött elhelyezett síkképernyős tévében, elgondoltam, hogyan alakultak volna a dolgok, ha Alder és Sonny sértetlenül térnek vissza a tavaszi szünetben, és Weston nem tudja lebeszélni őket tervük végrehajtásáról. Gina bizonyára észre se vette volna, hogy bálba megyek, ahogyan nyilván akkor sem kelt volna védelmemre, ha bármiféle trutymóval leöntve térek haza.

Miután a műsor szereplői összegyűltek a színpadon, hogy jó éjszakát kívánjanak, és már a végfőcím pergett, Julianne nagyot ásított, és megnézte a mobilját. Beütött ezt-azt a képernyőn, majd felállt.

– Sam húsz perc múlva befut. Addig felugrom a futópadra.

– Nem baj... ha én meg járok egy kört a kocsival?

Félrebillent fejfelé nézett rám, annyira összezavartam a kérésemmel. Aztán leesett neki a tantusz.

– A Ferguson Street felé fordulnál?

– Igen – húztam el a számat, mert képtelen lettem volna kamuzni neki. – Gondoltam, benézek Ginához.

– Mindenesetre ígérd meg, felhívsz, ha bármi zűr lenne – nyelt egy nagyot.

– Ide a rozsdás bökött! A legrosszabb, amire tőle számíthatok, hogy semmibe vesz.

Elkomorodott arccal hajolt le és puszilta meg a fejem búbját.

– Azért csak vigyázz magadra!

* * *

Ugyanott ültem a piros BMW-ben – kikapcsolt lámpákkal és motorral –, ahol annak idején Weston parkolt le, mikor hazahozott első viaduktnál tett kiruccanasunk után. Úgy éreztem, egy komplett élet telt el azóta. Most pedig itt ücsörögtem márkás farmeremben és drága autóban, és megpróbáltam összeszedni a bátorságot, hogy bekopogtassak annak a háznak az ajtaján, ahol annak idején rabnak éreztem magam.

Gina rozsdás tragacsza, egy fehér Malibu, a telek végében állt. Elülső lökhárítója kis híján súrolta a garázst. Oda már nem világítottak el az utcai lámpák, és tök sötét volt. A kocsifelhajtót kétsávnyi kavicsos ösvény jelentette, s hepehupás, repedezett járda vezetett a tornácra.

Felkaptam a kulcsaimat, és kiléptem az utcára.

– A francba az egészszel! – morogtam, és bevágtam az autó ajtaját.

Izzadt a tenyerem, ahogy kopogtattam a plexiüvegen. Az ajtó alumíniumkerete minden egyes kopogtatástól megremegett. Pár gyötrelmes perc elteltével újra próbálkoztam, hiába. Későre járt már. Lehettem volna épp Gina egyik drogos haverja, mindazonáltal így sem nyitott ajtót. Lehet, hogy mára már kiütötte magát.

Nem sokat agyaltam, mi a pálya; elfordítottam a kilincs gombját. Újabban nem volt senki, aki benézzen Ginára, ellenőrzendő, jól van-e, vagy hazajött-e egyáltalán, és van-e kaja a frigóban. Nagyot nyeltem, máris beparázva attól, ami az ajtó túloldalán fogad. Minden ízemben reszkettem, a legrosszabbtól tartottam.

– Gina? – szólongattam őt, és elindultam a harmincéves, barna kalikószőnyegen.

Senki nem volt a nappaliban. Vagy lefeküdt, vagy a fürdőszobában rókázik. Az előzőre tippeltem, mivel a házat nem töltötte be az ismerős hányásszag meg az állott sör bűze – akkor fordult ez elő, ha a sárga földig leitta magát.

– Erin vagyok. Gina? – szólítottam újra. Vékonyra sikeredett hangom még jobban megrémített, mint az, hogy nem a nappaliban találtam rá, ahogyan vártam.

Hátranyúltam a zsebemhez, és kitapogattam a mobilomat. Julianne arra kért, hívjam fel, ha bármi kalamajka lenne itt. Az igazat megvallva azonban Gina élete folyamatos dráma volt Aldermanék nyugis napjaihoz képest.

A fürdőszobaajtó nyikorogva engedett, ahogy kinyitottam. A szűk helyiség sötét volt, és tök üres. Mennyire más volt az itteni mosdó, mint jelenlegi fürdőszobám a drága beépített cuccokkal! Gináét csupa rozsdá és vízkő éktelenítette. A csap csöpögött, a zuhanyfüggönyt penészfoltok tarkították, és a padlót sem söpörte fel senki a távozásom óta.

A folyosóra kilépve halkan kopogtattam Gina ajtaján.

– Én vagyok az, Erin – mondtam, elég hangosan ahhoz, hogy meghallja. – Beszélnem kell veled!

Vártam néhány másodpercet, és belöktem az ajtót. A zsanér panaszosan tiltakozott, mialatt szememet meregettem a sötétben.

Végül jobb híján felkattintottam a villanyt, és újra Ginát szólítottam. Az éles fény rendetlen, üres ágyra hullott; a kopott virágmintás ágyneműt turkálóban vásárolta kilencéves koromban.

Ritmikus kopogtatás jelezte az ablakra szerelt légkondi dobozán, hogy eleredt az eső. A küszöbön tébláboltam, magammal egyezkedve, mi itt a teendő.

Nem lehet, hogy Gina a kocsijába vágta magát, csak nem vettem észre?

Leoltottam a villanyt, és becsuktam a hálója ajtaját. A folyosóra kiérve keskeny fénycsíkot láttam az én volt hálóból kiszűrődni. Mindössze négy-öt lépéssel elértem a kilincset, mégis végtelen távolságnak tetszett. Kopogtattam a festett fán. Az ajtó lassan kitárult, én pedig ráláttam Ginára – egykori ágyamon kuporgott egyedül.